

De heer Hoppen was zóó bedremmeld en zóó van zijn stuk gebracht, dat hij niet wist wat te doen of te zeggen. En Julius? Hij stond als verslagen en betreurde het zeer, dat hij zich zoo door zijn drift had laten vervoeren. Maar er moest gehandeld worden. De moeder stond beneden te wachten, niets vermoedende van 'tgeen er met haar zoon was voorgevallen. Er bleef dus niets anders over dan dat Julius haar het gebeurde bekend maakte. Hij deed dit met groote omzichtigheid en zei onder anderen, dat Piet thans onmogelijk naar huis kon komen, daar hij zich slecht gedragen had en straf verdiend had. Hiermede stelde zich de moeder echter, niet tevreden. Zij drong er zeer op aan, dat Piet met haar meeding, en maar later de straf moest ondergaan. Nu gaf het eene woord het andere, zoodat ten slotte Julius zich verplicht zag haar de volle waarheid te zeggen, waarbij hij verontschuldiging verzocht voor zijn drift. Maar was Julius driftig geweest, de moeder werd het thans evenzeer en nadat zij den toestand gezien had, waarin haar zoon verkeerde, geraakte

zij in woede en liet zich ontvallen dat zij een aanklacht zou doen bij den officier van Justitie over deze verregaande mishandeling van haar zoon.

En helaas, zij gaf hieraan gevolg. Julius Wandert werd voor den rechter gedaagd wegens ergerlijk vergrijp aan Piet Rijgers. Bij onderzoek was gebleken, dat de neus van den jongen zeer geleden had en dat mond en tanden op deerlijke wijze gekwetst waren, zoodat de knaap hoogst waarschijnlijk gedurende zijn leven daardoor misvormd zou zijn. Wel gaf de rechter toe, dat er voor Julius verzachtende omstandigheden waren en het bekend was, dat Piet Rijgers zijn geduld op menige harde proef had gesteld, maar toch meende de rechter, dat het een onderwijzer niet betaamde op dergelijke wijze aan zijn drift toe te geven en het dus noodig was een strenge straf op hem toe te passen.

Julius Wandert werd veroordeeld acht dagen gevangen te zitten.

(Wordt vervolgd.)

DE KANO.

EEN VERTELLING UIT ENGELAND.

I.

Toen ik een paar jaar geleden wegens handelszaken Engeland moest bezoeken, — dus vertelde mij een vriend, — hield ik mij geruimen tijd op in een buurt dicht bij de rivier de Theems, die zoo als gij weet een groote snelvlietende stroom is en in het Kanaal uitloopt. Langs die rivier zijn hier en daar kustwachters, en een hunner was de bijzondere vriend en vraagbaak van alle schooljongens uit den omtrek. En geen wonder, want Jims, — zoo heette hij — vond er vermaak in, als hij tijd en gelegenheid had, de wenschen van de jongens te vervullen. En die wenschen stonden meestal in verband met het varen op de rivier, met

het schommelen in bootjes, met lesnemen in het roeien en dergelijke, juist zooals onze Hollandsche jongens doen, die aan de zeekust of dicht bij groote rivieren wonen. Jims had langen tijd als matroos gevaren en was zoo goed bekend met de inrichting van een schip, als een jongen met 'tgeen er in zijne zakken zit. Hij wist ook al de benamingen van masten, zeilen, touwen en van alles wat tot de optuiging van schepen behoort, en daar de jongens dit ook graag wilden weten, kwamen zij vaak bij Jims met het verzoek, voor hen een schip of scheepje te maken met mast en tuig en hun daarbij te zeggen hoe al die dingen heetten. En Jims, die goedig van aard was en er het nut van inzag den jongens on-

derricht te geven, werd altijd bereid gevonden.

Op zekeren middag is hij weer bezig met het maken van een scheepje in bijzijn van Edward en Tom. De laatste stond er in gemakkelijke houding bij, met de handen in de zakken, 't geen nu juist geen teeken is van grooten ijver. Nu, hij maakte zich er dan ook niet zoo druk over als zijn neef Edward, die meer van roeien en zeilen hield dan van sommen maken, en zwemmen kon als een waterrot. Met groote aandacht luisterde hij naar alles wat Jims van masten en touwen zei, en bukte zich gedurig om des te beter te kunnen zien hoe Jims alles maakte.

De kamer waarin Jims met de beide jongens was, had het uitzicht op een gedeelte van de rivier, en toen Jims een oogenblik het werk staakte en door het venster keek, riep hij uit:

»Als ik mij niet vergis, dan zie ik daar van verre Archie en John! Die beide jongens zitten zoo waar in de kano, die zij gemaakt hebben!»

Tom hield de handen in den zak en wendde zachtjes het hoofd om naar de aangeduide richting, maar Edward was opgesprongen, had zich voor het venster geplaatst en sloeg opmerkzaam de bewegingen gade, die de roeiers maakten. Hij wist wat een kano was, namelijk een soort van vaartuig, zooals dit door wilde volken vervaardigd wordt van boombast of van een uitgeholden boom.

Jims had hem gisteren verteld, dat die jongens al een week of wat bezig waren een kano te maken. Zij hadden ergens een dikken boom drijvende gevonden, en toen was de lust bij hen opgekomen om dien boom uit te hollen en bevaarbaar te maken.

»Ik zag hen bij het werk,» zei Jims, »en ofschoon ik het dwaas van hen vond moest ik toch in mijn eigen lachen over den ijver en de volharding, die zij betoonden. Zij spleten en hakten er zoo frisch op los, dat de spaanders wijd en zijd vlogen, en niettegenstaande het hout bijzonder hard was en hunne werktuigen zeer gebrekkig waren, hakten zij maar steeds onvermoeid voort. Zij hadden het graag op de ouderwetsche manier gedaan, maar dat ging niet.»

»Hoe is die ouderwetsche manier?» vroeg Edward.

»Wel,» antwoordde Jims, »de wilden, die niet altijd bijlen en beitels bij de hand hebben, zooals wij, hollen den boom uit door vuur, en weten dit zoo geschikt te doen, dat hun kano veel spoediger gereed en ook veel makkelijker te hanteeren is, dan wanneer men zulk een bootje met bijlen bewerkt.»

»En is zulk een kano gemakkelijk te besturen?» vroeg Eduard.

»Daartoe moet men tot de wilden behooren, om die vraag te beantwoorden,» zei Jims. »Van besturen kan er geen spraak zijn, want zulk een kano heeft geen roer. Ook is zulk een kano niet ingericht om er zittende in te roeien. Jaren geleden zag ik eens in den Archipel een Maleier, die rechtop in zijn kano stond en ze voortstuurde met behulp van een stok, die aan het einde plat was, breeder en dunner dan onze gewone roeiriemen. Hij was er zoo handig mee, dat de kano over het water gleed als een meeuw, die er langs strijkt. Ik zou er mij niet aan gewaagd hebben het hem na te doen, want een enkele misslag is voldoende om dat lichte vaartuig op zij te werpen, waarbij dan de roeier noodzakelijk in het water moet vallen. Ik heb dit aan Archie en John gezegd en hen gewaarschuwd. Maar zij meenden dat een Engelsche jongen tienmaal meer behendigheid heeft in zijn duim, dan zoo'n Maleier in al zijn leden. Zij wilden er de proef van nemen zoodra zij met hun kano klaar waren . . . Ik moet toch zeggen, dat 't knappe jongens zijn; vooral die Archie is handig, al zit hij ook vol guitenstreken. Je houdt zeker van hem?»

De laatste vraag gold Edward, die niet opgehouden had naar de kano en de beide jongens te zien.

»Neen,» antwoordde hij, haastig en driftig, zooals hij gewoonlijk was. »Ik houd niets van hem. Voor mijn part duikelde hij in 't water en ging kopje—onder.»

»Hei, hei!» zei Jims, »bedaard wat! Zoo mag je niet spreken. Al houd je niet van hem, toch mag je hem geen kwaad toe-

wenschen. Je hebt zeker op 't oogenblik vergeten, dat de Heiland ons gebiedt niet alleen onzen naaste, maar ook onzen vijand lief te hebben. . . . Maar wat heeft hij dan gedaan, dat je zoo kwaad op hem bent?"

»We moesten op school een opstel maken over Nelson, den grooten zeeheld. Ik had het mijne af en het schrijfboek in de lade van mijn schoolbank gelegd, niet het minst vermoedend, dat Archie het wegnemen en gebruiken zou, hoewel ik wel gemerkt had, dat hij met zijn opstel in de war zat. En zie, toen ik het den meester wou geven, was het schrijfboek weg. Een der jongens klikte en zei dat Archie het weggenomen had, en toen ik 'them vroeg, lachte hij mij uit. . . . 't Gevolg was, dat ik in plaats van een belooning een berisping kreeg van den meester."

»Maar ben je er wel zeker van dat Archie het genomen heeft?" vroeg Jims.

»De jongen heeft 't gezegd, en hij is er ook wel in staat toe, want hij doet ook nog andere dingen in 't geniep. . . . Ik ben boos op hem en zal hem steeds als mijn vijand beschouwen."

Jims, die steeds door 't venster bleef turen, riep eensklaps verschrikt uit: »Wat gebeurt daar?"

II.

Archie en John zaten in hun eigengemaakte kano. 't Was een waagstuk, dat de beide jongens ondernamen, want nog nooit hadden zij een dergelijk licht kantelend vaartuig onder hunne voeten gehad. Maar 't waren waaghalzen, vooral Archie, die zijn broër zoolang had overgehaald tot dat deze er eindelijk in toegestemd had mee te doen. Maar wisten hunne ouders er dan niets van en hadden zij het hun niet verboden? Laat mij u zeggen, dat hunne moeder reeds sinds lang overleden was en hun vader bij de Koninklijke Marine diende en zich in Indië ergens in een haven bevond. De beide broërs waren nu bij eene tante thuis, die zoo goed mogelijk voor hen zorgde, maar die tante was oud, leed aan rhumatiek, zoodat zij dikwijls dagen achtereen het bed moest hou-

den. Bovendien was haar gezicht gebrekkig en leed zij aan doofheid in 't rechteroor. Dus nu kunt gij wel nagaan, dat die jongens dikwijls aan zich zelven overgelaten waren en wel eens dingen uitvoerden, die tante niet zag en ook niet hoorde. Die goede ziel wist er dan ook geen sikkepitje van, dat hare neven bezig waren een kano te maken, nog minder dat zij er mee wilden varen op de rivier. De jongens hadden zich wel gewacht het haar te zeggen, want dan zou het hun zeker verboden zijn geworden. En dat zouden zij bejammerd hebben. Maar zij hadden vergeten, dat elke misdaad, hoe gering dan ook, hare straf meëbrengt.

Zij stonden dan ook in hun kano, ieder gewapend met een roeiriem, waarmede Archie links en John rechts het vaartuig over het water deden glijden. Eerst ging het nog al moeielijk. De jongens konden best roeien als zij in een bootje zaten en de roeiriemen steun hadden op den rand daarvan, maar staande te roeien en nog wel met riemen, die zij los in de hand moesten houden, dat was geen gemakkelijk werk, vooral niet daar de kano zoo licht was en bij elken slag zoo hard voortgleed, dat de jongens zich goed moesten staande houden om niet te vallen. En dit kostte inspanning.

Eensklaps riep Jims uit, terwijl hij naar buiten wees:

»Dat loopt mis! Ik ben bang dat zij . . ."

Edward sloeg haastig een blik naar de rivier.

En wat zag hij?

De kano was op het punt om te kantelen. Archie deed zijn best dit te beletten en greep John vast, die half over boord lag, maar door deze beweging wipte het lichte vaartuig om en . . . beide jongens vielen in het water.

Jims, die dit voorzien had, speedde zich naar buiten, waar een bootje lag, dat hij wilde losmaken om daarmede de jongens te hulp te komen. Hij werd gevolgd door Tom, die nu zijne handen uit de broekzakken had getrokken en ook gaarne helpen wilde.

Maar Edward dan? Wat deed hij?

Hij bleef nog een oogenblik turen door de ruiten en toen hij zag dat Archie in de

rivier was gevallen, moeite doende zich aan de kano vast te houden, kwam er iets in hem, dat — zooals hij later beleed — hem »pleizier» deed. Hij vond het heerlijk, dat zijn vijand eens kopje onder ging. Dat was het loon voor het verdriet hem aangedaan. Maar dat »gevoel van pleizier» duurde slechts zeer kort, niet langer dan een seconde, want terstond vielen hem de woorden in, die Jims daar straks gezegd had: »de Heiland gebiedt ons onze vijanden lief te hebben.» En kan dat nu lief hebben heeten, wanneer men ziet dat zij in gevaar zijn en men de hand niet uitsteekt om ze te redden? Zou hij er geen berouw over hebben, wanneer hij niet alles gedaan had om zijn vijand in dit doodsgevaar te hulp te komen? Zou hij geene wroeging ondervinden van zijn geweten? En hoe zou hij bestaan voor God, die hem eens vragen zou: »Waar is Archie?»

Al die gedachten doorkruisten zijn hoofd met eene snelheid grooter dan de werking van den telegraaf en . . . een — twee — drie snelde hij de deur uit, ontdeed zich onder het loopen van zijn buis, dat hij in de gang wierp, trok in een oogwenk broek en schoenen uit, die hij links en rechts gooide en . . . voort rende hij naar de rivier, terwijl hij zag, dat Jims bezig was het touw van 't bootje, dat eenigzins verward was, los te maken, waarbij Tom toekeek.

Plomp! Daar stortte Edward zich in 't water. Geen haai, geen bruinvisch kon beter zwemmen en duikelen dan hij. Als er een wedstrijd gehouden moest worden tusschen deze waterbewoners en hem, dan zou het te bezien geweest zijn, wie den prijs behaald had.

Edward zwom door en maakte zulke flinke slagen met armen en voeten, dat hij binnen eenige tellen de plaats des onheils bereikt had. Nog een paar slagen, nog twee — drie,

dáár . . . greep hij Archie bij den arm. En dit wel op het juiste oogenblik, want ware hij een minuut later gekomen, dan zou zijn vijand zich niet meer hebben kunnen houden en ware hij in de diepte weggezonden.

Maar al had hij Archie vastgegrepen, hij was toch niet bij machte hem in de kano te helpen, of zwemmende met dien last den oever te bereiken. De kano lag ondersteboven en Archie hield den bewusteloozen John zoo stevig en krampachtig vast, dat het voor Edward onmogelijk was beiden te redden. Wel riep hij Archie toe: »laat John los!» maar Archie vermocht dat niet te doen. Hij had zijn makker zoo omstrengeld, dat beiden één lichaam geleken.

»Ik kan je niet meer houden!» riep Edward uit.

»Houd vol! Houd vol!» klonk de stem van Jims, die nu haastig kwam aanroeien en het geluk had de jongens te grijpen en — een weinig geholpen door Tom, — in het bootje over te brengen. Snel roeide hij nu huiswaarts, en daar zich inmiddels vele menschen aan den oever verzameld hadden, was er een bij geweest, die ziende dat de jongens gered waren, een dokter ging halen. Hoe de jongens er uitzagen en hoe zij te bed onder de wollen dekens gestopt en vervolgens door de hulp van den geneesheer buiten alle gevaar gebracht werden, laat ik aan uw verbeelding over.

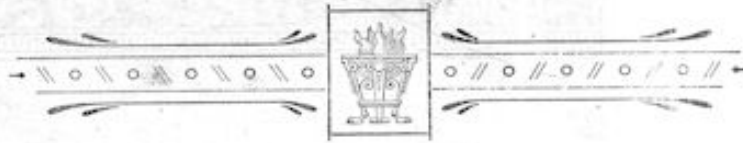
Edward had er nooit spijt van naar het woord van den Heiland geluisterd te hebben, en Archie was zoo getroffen door deze edelmoedige daad, dat hij schuld beleed en voortaan de trouwe vriend van zijn redder werd.

Of Tom nog altijd de handen in de broekzakken houdt, geloof ik niet. Een jongen moet altijd de handen gereed hebben, om daarmede iets goeds te doen.

BLADVULLINGEN.

Onderwijzer: »Tom, noem eens de merkwaardigste voorwerpen op, die thans bestaan, maar er vóór tweehonderd jaren niet waren?» — Tom antwoordde: »U en ik.»

»Mama,» zei een klein meisje, dat een draad door het oog eener naald wou steken, »mama, ik geloof dat die naald maar een half oog heeft.»

OPWEKKING.

Toen ik verleden winter
Hier op dit plekje zat,
Moest ik het stil aanhooren
Wat gij te klagen hadt.
Geen blos lag op uw wangen,
De vreugd was u ontvloөн.
En alles om ons henen
Wees op het rijk d'er doөн.
Doch wil u slechts herinn'ren,
Wat ik u destijds zei:
Heb maar geduld, blijf hopen:
De winter baart de Mei.
Houd moed! 't Zal wel verand'ren,
En heb geloof in God,
Die alles blijft besturen,
Natuur en 's menschen lot.
Zie nu eens om u henen,
Hoe lacht u alles aan!
De blos ligt op uw wangen,
Zoo schoon als rozeblaån.
En daarom, mocht 't gebeuren,
Dat gij weer droevig ziet:
Blik hoopvol dan naar Boven
En zing daarbij een lied.
Een lied zal u verkwikken,
Geloovig opgeweld,
Dat uit een dankbaar harte
Des Heeren lof vermeldt.

DOETINCHEM.

E. GERDES.